

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky v právní věci žalobce: **R. N.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2020, čj. OAM-519/DS-PR-D03-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 1. 2021, čj. 60 Az 44/2020-137,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl dne 4. 9. 2020 zajištěn policejní hlídkou na benzinové čerpací stanici na dálnici ve směru do Německa. Hlídka zjistila, že žalobce není oprávněn pobývat na území České republiky. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce požádal dne 4. 7. 2020 o mezinárodní ochranu v Rumunsku jako prvním z členských států Evropské unie. Žalovaný proto zahájil se žalobcem předávací řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (nařízení Dublin III) a dne 24. 9. 2020 rozhodl, že Rumunsko je státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení. Žalovaný současně neshledal, že by Rumunsko v azylových řízeních a při přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu vykazovalo systémové nedostatky, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení (čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III). Žalobcovu přemístění do Rumunska tak podle něj nic nebránilo.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Krajský soud v Plzni žalobu zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Namítá v ní, že mu při přemístění do Rumunska hrozí nelidské či ponižující zacházení související se systémovými nedostatky rumunského azylového řízení. Poukazuje na nedostatečné materiální podmínky v uprchlických zařízeních v Rumunsku (ubytování, strava, kapesné); stěžovatel se během svého zajištění potýkal zejména se špatnou hygienou, nedostatkem potravin a vody. Dále je problematická sociální podpora pro držitele mezinárodní ochrany, nedostatečná účast na integračních programech, nekvalifikovaní tlumočníci či nedostatečná pomoc rumunských orgánů při vyřizování běžných dokladů nebo sociálních podpor. Stěžovatel bude v Rumunsku diskriminován kvůli státní příslušnosti, rumunské orgány totiž žádosti žadatelů z Afghánistánu zamítají bez rozumného vysvětlení. Skutečnost, že v Rumunsku ročně požádají o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků, spíše nasvědčuje tomu, že místní azylový systém je přetížen a žádosti nejsou vyřizovány dostatečně rychle ani řádně.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých postojích. Domnívá se, že on i krajský soud posoudili otázku systémových nedostatků v Rumunsku správně, jejich závěry se opírají o podklady založené ve správním spisu. Doplnil, že Rumunsko dne 18. 9. 2020 přijalo svou odpovědnost za přijetí stěžovatelovy žádosti o azyl a ve své kladné odpovědi uvedlo, že stěžovateli bylo vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, proti kterému se stěžovatel odvolal a toto řízení stále probíhá.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že krajský soud zásadně pochybil při hodnocení zákonnosti předání stěžovatele do Rumunska. NSS však žádné takové pochybení neshledal.

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Spor je v této věci jen o to, zda existují závažné důvody domnívat se, že v Rumunsku existují systémové nedostatky v azylovém řízení a při přijímání žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III) a které by bránily stěžovatelovu přemístění do Rumunska.

[9] NSS nemá výhrady vůči tomu, jak se s touto otázkou vypořádali žalovaný a krajský soud. Krajský soud posoudil věc v souladu se stálou judikaturou NSS; podle ní není Rumunsko obecně považováno za stát, kde by se projevovaly popsané systémové nedostatky (srov. např. rozsudek ze dne 21. 3. 2018, čj. 2 Azs 33/2018-20; usnesení ze dne 5. 12. 2019, čj. 1 Azs 256/2019-30; ze dne 22. 1. 2020, čj. 5 Azs 308/2019-37; ze dne 20. 8. 2020, čj. 4 Azs 135/2020-32 a v nich citovanou judikaturu). Stěžovatelova situace není v tomto ohledu nijak výjimečná, NSS tedy nevidí důvod se od své stávající judikatury odchýlovat.

[10] Stěžovatel tvrdí, že se během svého zajištění potýkal se špatnou hygienou, nedostatkem potravin a vody. K tomu NSS poukazuje na bod 8 rozsudku krajského soudu a na protokol o pohovoru ve správním spise. Stěžovatel do protokolu uvedl, že jim na dva dny nebyla poskytnuta strava, neboť jim řekli, že jim dají peníze a že si mohou koupit jídlo. Za dva dny jim dali volno, aby si mohli nakoupit potraviny, a tehdy stěžovatel opustil uprchlický tábor, neboť se chtěl dostat dál do Evropy. K hygienickým podmínkám stěžovatel uvedl jen to, že první den dostali špinavý pokoj, který si museli uklidit. Tyto skutečnosti zjevně nedosahují intenzity nelidského či ponižujícího zacházení a nic z toho, co stěžovatel dále uvedl, nenasvědčuje tomu, že by mu nelidské či ponižující zacházení v Rumunsku hrozilo (k tomu přílehlavě body 7-12 rozsudku krajského soudu). Ostatně ani stěžovatel nevysvětluje, jak tyto skutečnosti podle něj dosahují závažnosti porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ze stěžovatelových tvrzení je jasné, že v Rumunsku nechce zůstat a jeho cílem je Francie, ovšem evropský azylový systém není nastaven tak, že by si stěžovatel mohl vybrat zemi, v níž o mezinárodní ochranu požádá.

[11] Závěry žalovaného ohledně situace v Rumunsku obecně i stěžovatelovy situace konkrétně jsou přesvědčivé a podložené. Stěžovatel je v kasační stížnosti nijak účinně nezpochybňuje, pouze nepodloženě tvrdí opak. Tvrzení o stěžovatelově diskriminaci kvůli státní příslušnosti jsou rovněž spekulativní. Stěžovatelovy úvahy o přetíženém rumunském azylovém systému jsou nepřiléhavé, neboť Rumunsko o stěžovatelově žádosti o mezinárodní ochranu již rozhodlo a nyní probíhá (či již proběhlo) řízení o odvolání.

[12] V této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s.

[13] Advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 a s § 120 s. ř. s.). Advokát provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.)]. Za provedený úkon právní služby advokátovi náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tak advokátovi náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu